

ΕΤΟΣ ΙΗ', ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1879, ΑΡΙΘ. 140.

Συνδρ. ετησίαι ἐν Ἑλλάδι Αρχ. 1
 » » » Ἐξωτερικοῦ » 2

ΔΙΕΥΘΥΝΕΙΣ
 Ἐν δὲ ᾧ Ἐργοῦ ἀριθ. 79.

Εἰς οὐδένα, ἐκτὸς τῶν τακτικῶν αὐτῆς ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παιδῶν» ἀνευ προπληρωμῆς.

Ἡ Ἀριάδνη κοιμημένη.

Ἡ Ἀριάδνη λέγεται, ὅτι ἤτο θυγάτηρ τοῦ βασιλέ-
 ως τῆς Κρήτης Μίνως καὶ τῆς Πασιφάης. Ὅταν δὲ

Θησεὺς μετὰ καὶ ἄλλων νέων ἐστάλη δι' Ἀθηνῶν εἰς
 Κρήτην, ὡς φόρος αἵματος εἰς τὸν Μινώταυρον, ἡ κα-
 λῆ Ἀριάδνη ἠγάπησεν αὐτὸν καὶ δοῦσα εἰς αὐτὸν κλω-
 στήν, τὸν συνεβούλευσε νὰ θέσῃ τὴν μίαν ἄκραν εἰς τὸ
 στόμιον τοῦ λαβυρίνθου καὶ κρατῶν τὴν ἄλλην νὰ
 εἰσέλθῃ εἰς αὐτόν. Τὴν συμβουλήν αὐτὴν ἀκολούθη-
 σας ὁ Θησεὺς εἰσῆλθεν εἰς τὸν λαβύρινθον, εἶρε τὸν
 Μινώταυρον, καὶ φονεύσας αὐτὸν ἐξῆλθε τῆ βοηθείᾳ
 τοῦ μέτοο. (Ἰδὲ εἰκόνα καὶ περιγραφήν τοῦ Μινωταύ-

1878)

Κατὰ τὰ συμπεφωνημένα ἡ Ἀριάδνη ἐδραπέτευσε
 μετὰ τοῦ Θησεῦς ἐκ Κρήτης, εἴτε δὲ κατ' ἀνάγκην,
 εἴτε ἐκ προθέσεως ἤραξαν εἰς τὴν νῆσον Νάξον, καὶ ἐ-
 κεί κατὰ μὲν τὸν Ὀμηρον (Ὀδ. ια'. 323), ἐφρονέθη
 ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος κατ' ἄλλον ὅμως μῦθόν, ὅπερ
 φαίνεται πιθανώτερον, ἐγκατελείφθη, ἔγκυος οὖσα,
 ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θησεῦς, κατὰ διαταγὴν τῆς Ἀθηνᾶς,
 ἥτις καὶ τοι ἄτρατος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, συνεπάθει ὅμως
 καὶ εἶχεν ἀντιπαθείας πρὸς τινὰς τῶν βρωτῶν.

Ἐνφ δὲ ἡ Ἀριάδνη εὑρίσκειτο εἰς τὴν ἄλειψιν ἐκείνην κατὰστασιν καὶ θέσιν, ἡ Ἀφροδίτη τρυφερωτέρᾳ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐφάνη πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν παρηγόρησε, διαβεβαιώσασα αὐτὴν, ὅτι ἐμελλέ νὰ γείνη νόμφη τοῦ Διονύσου. Τὴν εἰδῆσιν ταύτην ἐδέχθη, ὡς φαίνεται, ἡ Ἀριάδνη ὄχι μετὰ δουρασευκείας διότι ἄμα παρουσιασθέντος τοῦ Θεοῦ, οὐδεμίαν ἔκαμαν ἔνστασιν, ἀλλὰ λημονήσασα καὶ Θησεία καὶ τὸν πρῶτον αὐτῆς ἔρωτα, παρεδόθη εἰς τὸν καλὸν Διόνυσον, ὅστις ὡς γα-

μήλιον δῶρον τῇ ἐχάρισε χρυσοῦν στέφανον, ὅστις μετέπειτα ἐτέθη μεταξὺ τῶν ἀστέρων.

Ἡ Ἀριάδνη προφανῶς εἶναι πρόσωπον μυθολογικόν, ἢ καλλίον εἰπεῖν, ἡ Ἀφροδίτη ὑπὸ ἄλλην ἔσφιν. Ὄθεν καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἔρορος τοῦ θανάτου καὶ τῆς γεννήσεως τῶν ἀνθρώπων, ὡς ὀδηγοῦσα τὰς ψυχὰς διὰ τῶν ποιοπλόκων στροφῶν τοῦ λαβυρίνθου τῆς ζωῆς, καὶ ἐπαναφέρουσα αὐτὰς εἰς ἐλευθερίαν καὶ νέαν ζωὴν.

Τὸ παρεκκλήσιον ἐν Ἀλογεβίλλῃ τῆς Νορμανδίας.

Η ΔΡΥΣ.

Τῆς δρυὸς δαπάρουσι 150 περίπου εἶδη ἐκτενόμενα ἐφ' ὧν ἔλαιον τῶν βορείων χωρῶν τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου. Ἐνφ εἰς τὸ νότιον ἡμισφαίριον σπανίως ἀπαντῶνται. Τὸ ξύλον τινῶν ἐκ τῶν δρυῶν εἶναι κοκκῶν καὶ ἐπιδεκτικὸν μεγάλης σιλωσσεως, ἔχει δὲ φραϊτὸν ἀργυροῦν χρῶμα. Ὄθεν καὶ γίνεται μεγάλη χρῆσις αὐτοῦ πρὸς κατασκευὴν ἐπιπέλων τοῦ καλωπισμοῦ. Ἄλλως τὸ ξύλον διακρίνεται διὰ τὴν δύναμιν καὶ διάρκειάν του, ὅθεν εἶναι πολὺτιμον πρὸς κατασκευὴν πλοίων, ἢ δρυὸς μάλιστα, ἕνεκα τῆς πρὸς τοῦτο χρῆσεως, ὀνομασίῃ καὶ ἐπατιῇ τῶν πλοίων. Πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ χάλυδος πρὸς κατασκευὴν τῶν πλοίων, ταῦτα κατασκευάζοντο, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐκ ξύλου δρυὸς· λέγεται δὲ, ὅτι 2,000 δρυὸς ἐχρηάζοντο πρὸς κατασκευὴν 74 τηλεβόλων πλοίου! Ἄν καὶ ἡ δρυὸς ἦναι πολὺτιμος, κυρίως διὰ τὸ ξύλον αὐτῆς, μ' ὅλον τοῦτο πᾶν μέρος αὐτῆς εἶναι χρήσιμον καθ' ἓνα ἢ κατ' ἄλλον τρόπον εἰς τὸν ἀνθρώπον. 10

φλοῖος λ. χ. χρησιμεύει εἰς τὴν βοροδεφίαν, τὰ δὲ βαλανθία, εἶδους τινὸς δρυὸς εὐρισχομένου κυρίως εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐμπεριέχουσι μεγαλύτερον ποσὸν ταννίνης ἀναλόγως τοῦ μεγέθους των, ἢ ἄλλη τις φυτικὴ οὐσία. Αἱ πολυεῖδεις βάλανοι χρησιμεύουσι πρὸς τὴν τροφήν διὰ τὰ ζῶα, ἐκ δὲ τῶν κικίδων τῆς δρυὸς, αἵ τινες δὲν εἶναι φυσικὸν προῖον, ἀλλ' ὑπερσάρκωμα σχηματιζόμενον ὑπὸ ζωφίου τινός, ἐξάγεται ὡραία βαφή μελανή, ἣτις ἀναμιχθεῖσα μεθ' ἁλάτων τινῶν σχηματίζει τὴν καλλίστην μελάνην. Αἱ πλεῖσταί τῶν κικίδων τοῦ ἐμπορίου ἔρχονται ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Ἐν Κορυθαίᾳ δαπάρχει εἰδὸς τι δρυὸς, (Lusitanae M. unapetiae), ἐκ τῶν φύλλων τῆς ὁποίας κατασκευάζεται γλυκύσμα τι, διὰ τῆς ἐμβρέσεως τῶν κλάδων εἰς ὕδωρ βροχῶν, καὶ τῆς ἐξατμίσεως τοῦ ὕδατος τούτου. Τὸ γλυκύσμα τοῦτο ὀνομάζεται «Γλυκύσμα τοῦ Ὀδρανοῦ.» Ἡ δρυὸς πολλάκις φθάνει εἰς μεγάλην ἡλικίαν. Ἐπαρχει τις εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἣτις ὑπολογίζεται, ὅτι εἶναι 1500 ἔτων τὴν ἡλικίαν. Ἡ μεγίστη δρυὸς τοῦ κόσμου εὑρίσκειται ἐν Yorkshire, ἐπαρχίαν τῆς Ἀγγλίας, αὕτη ἔχει 78 ποδῶν περιφέρειαν.

Ἐν Αλωνεργίλλης τῆς Νορμανδίας, ὑπάρχει ὄρος ἐ-
 χύουσα περιφέρειαν 95 ποδῶν. Τὸ ἔσωθεν τοῦ δένδρου
 τοῦτου εἶναι ἐντελῶς κοίλον. Ἐν αὐτῷ δὲ ἐκτίσθη πα-
 ρακλήσιόν τι, ὡς φαίνεται ἐν τῇ πρόκειμένη εἰκόνι.
 Πιστεύεται δὲ, ὅτι ἡ ὄρος αὕτη ἐσκόπευε τοὺς Νορμαν-
 δούς, οἵτινες εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀγγλίαν τῷ 1066, ἦ-
 θεν εἶναι 813 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν.

Ἡ ὄρος πάντοτε συνεδέετο μὲ θρησκευτικὰς τελετὰς
 παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις λαοῖς καὶ ἀκόμη μετὰ Χρι-
 στῶν, ὑποδήκτοις ἢ εἰδολωλατρεία ἐπεκράτει. Τὸ δευ-
 σάδιμον αἶβας, μὲ τὸ ὁποῖον ἐθεωροῦτο, ἔλαβε τὴν ἀρ-
 χὴν πο μετὰ τῶν Ἑθνῶν τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἐκείθεν
 μεταδόθη καὶ εἰς τὰ Δυτικὰ ἔθνη· διότι ὁ προφήτης Ἰε-
 ρεμίας ἐπιπλήττει τοὺς Ἰουδαίους διὰ τοῦτο (Ἠσαϊ. α.
 29). Οἱ Δρυῖται ἐδίδασκον τὴν λατρείαν τῆς δρυὸς εἰς
 τοὺς Βρεττανούς.

Ἀνέκδοτὰ τινα περὶ τοῦ Βύρωνος

Ὁ περίφημος Ἀγγλος Φιλέλλην, λόρδος Βύρων,
 δὲν ἦτο πάντοτε πλούσιος, οὔτε εἶχε τὸν τίτλον του
 ἐκ γεννητιῆς. Ἀμφότερα ὅ τε τίτλος καὶ ἡ περιουσία πε-
 ριῆλθον εἰς αὐτὸν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ θεοῦ τοῦ πα-
 τρός του, ὅτε ἦτο δέκα ἐτῶν τὴν ἡλικίαν. Ὅτε δὲ ἀ-
 νηγγέθη εἰς αὐτὸν, ὅτι ἦτο πλέον λόρδος, ὁ Γεώργιος,
 διότι οὕτως ἀνομαζέτο, ἠρώτησε τὴν μητέρα του λέ-
 γων, «Ἠλίθερ, βλέπεις καμμίαν διαφορὰν εἰς ἐμὲ σή-
 μερον, ἀφ' οὗτου ἔγεινα λόρδος;»

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς τὸ σχολεῖον, ὅταν ὁ διδά-
 σκαλος ἀνέγνωσε τὸν κατάλογον τῶν μαθητῶν καὶ
 ἔφρασεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Βύρωνος, ἀντι νὰ εἴπῃ κατὰ
 τὸ σῆμα, «Γεώργιος Βύρων» προσέθηκε καὶ τὸν
 τίτλον του, λατινιστὶ «Dominus George Byron.» Ὁ
 Γεώργιος, τοσοῦτον σπουδαῖος ὑπὸ τοῦ μεγαλείου τοῦ
 τίτλου, ὥστε δὲν ἤδυνήθη νὰ ἀπαντήσῃ, ὅπως πάντοτε
 adsum (παρῶν εἰμι), ἀλλ' ἴσταντο σχεδὸν παραλελυ-
 μένος ὑπὸ τῆς σφοδρότητος τῶν αἰσθημάτων του, ἐω-
 σοῦ εὔρεν ἀνακούφισιν εἰς τὰ δάκρυα.

Ὁ Βύρων ἦτο χωλὸς, τὸν ἕνα πόδα, ἡμέραν δὲ τινα,
 ἰδὼν σκληρὸν καὶ τυραννικὸν τινα συμμαθητὴν του,
 ὅστις ἦτο κολὴ μεγαλειότερος καὶ ἰσχυρότερος ἑαυτοῦ,
 βασανίζοντα μικρὸν τινα παῖδα, διὰ ραπισμάτων ἐπὶ τοῦ
 ἔσωθεν μέρους τοῦ βραχίονος, ὅπου τὸ κρέας εἶναι τρυ-
 φερὸν, ἐπλησίασεν αὐτὸν μὲ δάκρυα ὀργῆς καὶ οἰκτιρ-
 μοῦ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ εἶπε «— πόσους ρα-
 πισμοὺς ἀκόμη σκοπεύεις νὰ τῷ δώσεις;»

— Καὶ τί σοὶ μέλλει; ἀνεφώνησεν ὁ τύραννος,

— Διότι θέλω νὰ μοὶ δώσεις τοὺς ἡμίσεις, — εἶ-
 πεν ὁ Βύρων ἐκτείνας τὸν βραχίονά του. Ὁ μικρὸς του

φίλος, ὁπὲρ τοῦ ὁποῖου ἐπράξε τοῦτο, ἦτον ὁ μετὰ
 ταῦτα περίφημος Ἀγγλος πολιτικός, σὺρ Ῥοβέρτος
 Πήλ!

Αἱ φίλαι τοῦ Βύρωνος εἰς τὸ σχολεῖον ἦσαν ἰσχυ-
 ραί. Ὅταν ἀπαξ ἀπέκτα φίλον, τὸν ἠγάπα θερμῶς, καὶ
 ἔμενε πιστὸς εἰς αὐτόν. Μεταξὺ τῶν ἐπιστολῶν του σώ-
 ζεται καὶ μία, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐπιπλήττει συμμαθητὴν
 του τινά, διότι οὗτος εἰς τὴν τελευταίαν του ἐπιστολὴν
 τὸν ἐκάλεσεν, «ἀγαπητὸν Βύρωνα,» ἀντὶ εὐπεραγαπη-
 τὸν Βύρωνα!»

ΛΑΓΗΘΗΣ ΕΥΓΕΝΕΙΑ.

Ἡμέραν τινα ἴσταντο ἐν τῇ δενδροτοσίῳ, πλη-
 σίον τοῦ ξενοδοχείου τῆς Μεγάλης Βρεττανίας ἐν Ἀθή-
 ναις, τρεῖς παῖδες, κομψὰ ἐνδεδυμένοι καὶ μὲ ὕφος
 εὐγενές· ἡ συμπεριφορὰ των ἦτο καλὴ καὶ ἐφαινότο,
 ὅτι ἦσαν καλῶς ἀνατεθραμμένοι· διότι οὔτε ἐγέλων,
 οὔτε ἠσπείοντο ἀπρεπῶς, οὔτε ἐφώνων ὁπὲρ τὸ δέον,
 οὔτε παρατηρήσεις ἔκαμον ἐπὶ τῶν διαβατῶν, οὔτε
 ἄλλο τι ἀπρεπές.

Ἐνῶ λοιπὸν συνωμίλου ἐκεῖ παρὰ τῇ γωνίᾳ, διηλ-
 θε γρατὰ τις Ἀλβανῆ, φορτωμένη ἔβλα καὶ κρατοῦσα
 εἰς τὰς χεῖράς της μανδύλιον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου εἶχεν
 ὀλίγα χαλκίνα νομίσματα. Ἐνῶ δ' ἐπορεύετο, αἰ-
 φωνῆς ὁ ποὺς της ἐγλόστρησεν, αἱ ἀχραι τοῦ μανδουλίου
 ἔφυγον ἀπὸ τῆς χειρὸς της, τὰ χρήματα ἐσκορπίσθησαν
 κατὰ γῆς, καὶ αὐτὴ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ κατὰ πρό-
 σωπον.

«ὦ, ἡ μαύρη, τί θὰ κάμω τώρα! Ὅκτὼ δε-
 κάρες καὶ τρεῖς πεντάρες, ἦσαν ἔλα! καὶ πῶς θὰ τὰ
 μαζέψω;» καὶ ἡ δυστοχῆς γρατὰ, ἔσκυψε μὲ τὸ φορ-
 τίον της, καὶ ἤρχισε μὲ κλονιζόμενα γόνατα νὰ ζητῇ
 τὰ χρήματά της εἰς τὴν σκόνιν τῆς ὁδοῦ.

«ὦ, τὴν ταλαίπωρον!» εἶπε συμπαθητικῶς εἰς ἐκ
 τῶν παίδων, ὅστις πλησίασας αὐτὴν εἶπε — «Στά-
 σου κορὰ, σοῦ τὰ μαζεύω ἐγώ.» σκίψας δὲ ἀνεζήτη-
 σεν ἐπιμελῶς καὶ εὔρε τὰ ἐσκορπισμένα χρήματα, τὰ
 ὁποῖα καὶ τῇ ἐνεχείρισας, λέγων.

— Ὅρίστε, κορὰ, — μία, δύο, τρεῖς, πέντε, ἑπτὰ
 καὶ μία ὀκτὼ δεκάρες· ἰδοὺ καὶ αἱ τρεῖς πεντάρες.»

— Ἄ, παιδάκι μου! Νὰ ἔχῃς τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ!
 Χαρὰ ἴσθι μάνα τοῦ σ' ἐγέννησεν! ἀνεφώνησεν ἡ εὐ-
 γνώμων γρατὰ, τυλίξουσα τὰ χρήματα ἐντὸς τοῦ μαν-
 δουλίου, καὶ ἀναποθέτουσα αὐτὸ ἐντὸς τοῦ κόλπου της.

Ὁ παῖς ἐπέστρεψε πρὸς τοὺς συντρόφους του, καὶ οἱ
 τρεῖς ἤρχισαν νὰ βαίνωσι πρὸς τὴν πλατείαν τοῦ Συν-
 τάγματος.

— Ἀἰ καλὰ, κὲρ Γαλάττη, — εἶπεν ὁ εἷς, — ἐτὸ
 παράκαμνος ὅμως μὲ τὴν γρατὰ!»

— Ἐὐδίκως ἐλέησας τὰ γάντια σου» εἶπεν ὁ ἄλλος, — ἀλλοτε θὰ κάμης καλὰ νὰ μὴ γίνεσαι τόνσον γελοῖος! Σ' ἐκόπταξε μία κυρία καὶ ἐδάγκανε τὰ χεῖλη της διὰ νὰ μὴ γελά.

— «Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ,» εἶπε μειδιῶν ὁ παῖς εἰς τὸν ὁποῖον αἱ παρατηρήσεις αὐταὶ ἀκηυθύνοντο, θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε ὁμως ἐγὼ νὰ κρίνω δι' ἑμαυτὸν εἰ,

τὸ ἐξῆς περὶ τοῦ τί χρεωστῶ νὰ πράττω εἰς τοιαύτας περιπτώσεις. «Ἐρχεσθε νὰ πίνωμεν μίαν λεμονάδαν;» Κρίνατε σεῖς τέρα, μικροὶ ἀναγνώσταί, ποῖος εἶχε δίκαιον, καὶ τίς ἔδειξεν ὅτι εἶχεν ἀληθῆ καὶ ἔμφοτον εὐγένειαν ὁ παῖς, ὅστις δὲν ἐπηρεάζετο ἀπὸ τὰς κατηγορίας τῶν ἄλλων, ἢ οἱ σύντροφοὶ του; Μ. Κ.

Ὁ γέρον πολεμικὸς ἵππος καὶ ἡ γαλακτοπώλης.

Μ' ἔστειλεν ὁ πατέρας μου στὴν πόλιν μὲ τὸ γάλα, καὶ τ' ἄλογο μὲ ἔσυρε μὲς' σ' ἄλογα τὰ ἄλλα. Αὐτὸ εἶν' τὸ παράκονο τῆς κόρης ποῦ θαρραῖτε, καὶ δάκρυ ἔχ' ἡ ἄμοιρη γὰρ νὰ παρακονῆται.

Δίστε καπέλο καὶ μαλλιά, διέτε τρεμοῦλ' ἀπὸ 'χει, μέσα στὸ πλῆθος τῆς φουρκᾶς ἕνα δευλὸ νὰ τρέχη. Κορίτσι ἀγγελόμορφο στὴν πόλιν γὰρ νὰ πάη, τρανιέρολλο ἀμόριστο μὲς' στὴν ἀρχὴν τοῦ Μαΐ.

Πολύ σεμνά και ντροπαλά άνιθη στ' αλόγο της,
 και τέρριζαν ό τρόπος της και με τό στολισμό της.
 Χαμογελοῦσαν εἰς αὐτήν τά δένδρα με τά άνθη
 και τ' αλόγο ποῦ σήκωνε τέτοια θεά προσπαθεῖ
 προσεκτικά νά περπατή κι' ἀπό τόν ἴσιο δρόμο
 μη παραχθῆ τό ἄγαλμα ποῦ ἔφερε στόν ὤμο.

χαϊδεῖται τόν ἀγκύνα του και τά πλευρά τάθώου,
 Ὅμως αὐτό παραφρονεῖ στῆς μουσικῆς τόν ἦχο
 και τρέχει νά παραταχθῆ στοῦ ἱππικοῦ τόν στίχο.
 Οὐρρά! οὐρρά! στῆς μουσικῆς ἀντήχησε τό μέλοσ,
 ὡς ἄγγελος εἰς τήν φρουράν ἔβάνη εἰς τό τέλος.
 Εἰς ταῦτα ἀποκρίνεται τό αλόγο με θάρρος

Ῥάμιοσις Β'.

Ὁ δρόμος ἔτελειωσε, στὴν πόλιν εἶχον φθάσει,
 δεῖ ἠκούσθη μουσικὴ φρουράν νά παρατάσση.

Ἐξάρνα τὸ φιλήσωχο αλόγο ἀγριώναι,

πηδῶ, φρομάσσει, χαίρεται, τὴν μουσικὴν γορβεῖ.
 Τραβῆ ἢ νέα δυνατά τοῖς χαλινοῦσ τοῦ ζώου,

γὰ νά ἱαφρόνη τὴν κυρά ἀπ' τῆς ντροπῆς τὸ βάρος,
 και ἐπειδὴ μονάχο του ἐγνώριζε νά εἶπη
 τί σχέσιν ἔχουν με αὐτὸ φρουρά, κλαγγὴ και ἱπποί.
 Ἐγὼ τὰ νειάτα κέρασα στόν πόλεμο, ἀδέλφια,
 και τώρα ποῦ ἐγέρασα με πῆραν τέτοια χέρια

Νὰ μὲ κρατοῦν, νὰ κουβαλῶ ἡλιμεριε τὸ γάλα·
ἐγὼ ποῦ ἐκατάρθωνα ἔργα πολὺ μεγάλα ;»
« Ἄλλ' ἂν ὁ λόκος γήρασε κι' ἄλλαξε τὸ μαλλί του,
οὔτε τὴν γνώμη τ' ἄλλαξε, οὔτε τὴν κεφαλὴν του.»
Λ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΘΝΙΚΟΙ ΗΓΕΜΟΝΕΣ ΜΝΗΜΟΝΕΥΟΜΕΝΟΙ
ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΓΙΑΙΣ ΓΡΑΦΑΙΣ.

Γ'. 'Ράμεσσις 2ος.

Κατὰ τοὺς ἀρίστους Αἰγυπτιογράφους 'Ράμεσσις ὁ Β' εἶναι ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Σέσωστριν· καλεῖται δὲ ἐνίοτε 'Ράμεσσις ὁ Μέγας, ἕνεκα τῶν μεγάλων αὐτοῦ ἀνδραγαθημάτων· διότι ἐπ' αὐτοῦ ἡ Αἴγυπτος ἀνῆλθεν εἰς τὸ ὑψιστὸν σημεῖον τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς δόξης τῆς.

Ὅπως τὴν σήμερον οἱ ἡγεμόνες ἐθνῶν τιμῶν καλοῦνται μὲ γενικὸν τι ὄνομα, ὡς λ. χ. οἱ τῆς 'Ρωσίας Τσάροι, οἱ τῆς Τουρκίας Σουλτάνοι, κλπ. Οὕτω καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους οἱ βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου ὠνομάζοντο Φαραῶν (Ἥλιος).

Ἐκ τοῦ 'Ηροδότου καὶ ἄλλων ἱστορικῶν μαθητόμεν, ὅτι ὁ 'Ράμεσσις οὗτος συναθροίσας ὅπερ τὰς 600 χιλ. πεζῶν, 21 χιλ. ἱππέων καὶ 27 χιλ. ἀρμάτων, καὶ ἐτοιμάσας στόλον ἐκ 400 πλοίων, ἀπεφάσισε δι' αὐτῶν νὰ κατακτήσῃ τὴν οἰκουμένην.

Καὶ πρῶτον μὲν ἐξεστράτευσεν κατὰ τῆς 'Ασίας καὶ ἐξέτεινε τὰς κατακτήσεις του πέραν τοῦ ποταμοῦ Γάγγου, ἔπειτα διαβάς εἰς τὴν Εὐρώπην ἐνίκησε καὶ καθυπέταξε τοὺς Σκύθας καὶ Θρᾶκας καὶ τελευταῖον ἐπέστρεψεν εἰς Αἴγυπτον φέρων μὲθ' ἑαυτοῦ ἀπείρους αἰχμαλώτους, τοὺς ὁποίους μετχειρίσθη ὡς ἐργάτας πρὸς οἰκοδομὴν πυραμίδων, παλατιῶν, ὀβελίσκων, πύλων, διωρῶν, μνημείων καὶ τάφων πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ πόλεων ἀπὸ τῶν πλημμυρῶν τοῦ ποταμοῦ Νεῖλου.

Εἰς ὅλας τὰς χώρας, τὰς ὁποίας καθυπέταξεν, ἔστησε στήλας, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀνέγραψε τὸ ὄνομά του καὶ τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἐκάστη τούτων κατακτήθη· ἀλλ' αἱ πλείους τούτων τῶν στηλῶν εἶχον ἐξαφανισθῆ καὶ εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ 'Ηροδότου δὲν ὑπῆρχον πλέον.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ 'Ραμέσσεως τούτου οἱ 'Ιουδαῖοι κατεπίσθησαν δι' ὑπερβολικῆς ἐργασίας, ὅτε βοήσαντες πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν των, ἐισηκούσθησαν, καὶ διὰ τοῦ Μωϋσέως μετὰ δέκα τρομερὰς πληγὰς, δι' ὧν ἐπεσκέψατο τὴν Αἴγυπτον, ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἐκεῖθεν καὶ διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, ἔνθα κατεπόντισε τὰ ἄρματα καὶ τοὺς ἵππους τῶν καταδιωξάντων αὐτοὺς Αἰγυπτίων, ἔσωσεν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς δουλείας αὐτῶν.

Ὅπως ὅλοι οἱ κατακτῆται, οὔτω καὶ ὁ 'Ράμεσσις ἦτο ἀνὴρ σκληρὸς καὶ αἰμοχαρὴς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν φιλόδοξος καὶ ἀγέρωχος. Ὅθεν καὶ ὅταν ἔχασε τὸ φῶς του,

ἠτόκτωνε μὴ δυνάμενος νὰ διαφέρῃ τὴν ἀπ' ἄλλων ἐξάρτησιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ τύφλωσις τὸν καθυπέταλε.

Ὁ καλόγηρος καὶ τὸ πτηνόν.

Μῦθος ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Μετάφρασις ἐλευθέρα.)

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἔζη εἰς τι μοναστήριον νέος τις καλόγηρος, ὀνομαζόμενος Οὐρβανὸς, ὅστις τοσοῦτον διεκρίνετο μετὰ τῶν συντρόφων του, διὰ τὴν εὐσεβείαν καὶ σύνεσίν του, ὥστε τὴν βιβλιοθήκην τοῦ μοναστηρίου ἐνεπιστεύθησαν εἰς τὴν ἐπιτήρησίν του, αὐτὸς δὲ ἐκράτει τὴν κλειθὰ αὐτῆς. Οὐχιμῶνον ἦτο πιστὸς καὶ προσεκτικὸς φύλαξ τῆς βιβλιοθήκης, ἀλλὰ καὶ ἐπιμελὴς σπουδαστὴς τῶν ἐμπεριεχομένων εἰς αὐτὴν συγγραμμάτων ἱερῶν τε, καὶ ἄλλων. Ἡμέραν τινα ἀναγνώσας τὰς λέξεις ἐκείνας, αἵτινες εὐρίσκονται εἰς τὰς Ἐπιστολάς τοῦ Ἁγίου Πέτρου. «Εἰς τὸν Κύριον μία ἡμέρα εἶναι ὡς χίλια ἔτη, καὶ χίλια ἔτη ὡς μία ἡμέρα» ἤρχισε νὰ σκέπτηται περὶ τῆς σημασίας αὐτῶν, ὅσον ἡμῶν περισσότερον ἐσκέπτετο, τόσον ὀλιγώτερον ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ γαίῃ τὸ τοιοῦτον. Εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην ἀνυπόμονος, κατέβη πρῶταν τινα εἰς τὸν κήπον, ὅπου συνείθηε νὰ περιπατῇ· ἐκεῖ δ' ἐπὶ κλαδῷ δένδρου τινὸς ἐκάθητο μικρὸν τι πτηνόν, κελυθῶν γλυκὰ ὡς ἀηδῶν· ἄρα ἡμῶν ἐπλησίασεν ὁ καλόγηρος, ἐπέταξεν ἐκεῖθεν καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ ἄλλου

δένδρου κειμένου ὀλίγον τι μακρύτερον, καὶ ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ κελαδῆ. Ὁ Οὐρβανός, ἐλκόμενος ὑπὸ τῆς γλοκότητος τοῦ κελαδήματός του, ἠκολούθησε τὸ πτηνὸν ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον, ἕως οὗ ἐξῆλθε τοῦ κήπου.

Ἐπὶ τέλος ἐσταμάτησε καὶ ἐστράφη τὰ βήματά του πρὸς τὸ μοναστήριον· ἀλλ' ὅτε ἐπλησίασεν, ὁποῖος ὑπῆρξεν ὁ θαυμασμός του, ἰδόντος τὰ πάντα μεταβεβλημένα! τὸ κτίριον παλαιὸν καὶ τὸν κήπον πλήρη ἀρχαίων δένδρων, ἐνῶ εἰς τὴν θέσιν τοῦ μικροῦ καὶ ταπεινοῦ παρεκκλησίου ἵστατο νέος τις καὶ ὠραῖος ναὸς μὲ ὕψηλὸν κωδωνοστάσιον! Ἐνῶ δὲ ἐθαύμαζε πολὺ καὶ δὲν ᾔδονατο νὰ ἐννοήσῃ τί εἶχε συμβῆ, ἐπλησίασε καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ κήπου, ἥτις ἠνοίχθη πρὸς αὐτὸν ὑπὸ θυρωροῦ τινοῦ, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζε, καὶ ὅσας ἐθεώρει αὐτὸν μὲ ἐκπλήξιν. Ἐξελλθὼν εἰς τὸν ναὸν ὁ Οὐρβανός πάντοτε θαυμάζων, παρατήρησε πολλὰ μνημεία, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν ἐκεῖ πρότερον, φέροντα ἐπιγραφὰς γνωστῶν ὀνομάτων· ἐνῶ δὲ προσεκάθει νὰ ἐννοήσῃ τί εἶχε συμβῆ, οἱ καλόγηροι τοῦ μοναστηρίου εἰσῆλθον διὰ νὰ λειτουργήσωσιν, ἀλλ' ἰδόντες τὸν Οὐρβανὸν ἐσώθησαν πρὸς τὰ ἴσκιω, καὶ ἵσαντο θεωροῦντες αὐτὸν ἔκθαμβοι. Ὁ ἡγουμένος Ἐμμος (ὄχι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζεν ὁ Οὐρβανός) πλησιάζας αὐτὸν καὶ ἐκταίνας πρὸς αὐτὸν τὸν σταυρὸν εἶπεν — «Ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, τί εἶσαι, ἀνθρώπη ἢ ἄνθρωπος; Καὶ τί ζητεῖς ἔδω ἐπανελλθὼν ἐκ τῶν νεκρῶν;»

Τότε ὁ Οὐρβανός διὰ πρώτην φοράν στρέψας τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὰ κάτω, εἶδεν, ὅτι ἐκ τοῦ πύγωνός του κατέβαινε μακρὰ καὶ κατάλευκος γενεάς, πίπτουσα ἐπὶ τῆς γῆς του, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ ἐκρέματο δὲ ἄλυσσας ἢ κλαίει τῆς βιβλιοθήκης. Οἱ περιπολοῦντες αὐτὸν καλόγηροι, ἀδήγησαν αὐτὸν τότε εἰς τὴν ἔδραν τοῦ ἡγουμένου, ἔφερον δὲ ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τὸ βιβλίον τῶν χρονικῶν, καὶ ἔθεσαν αὐτὸ ἐνώπιον αὐτοῦ, αὐτὸς δὲ ἀνοίξας ἀνέγνωσεν, ὅτι πρὸ τριακοσίων ἐτῶν, νέος τις καλόγηρος τοῦ μοναστηρίου, Οὐρβανός τὸ ὄνομα, εἶχε χαθῆ, καὶ οὐδεὶς ἐγνώριζε τί εἶχεν ἀπογείνει.

— «Ἄ, πτηνὸν τοῦ δάσους! Ἦτο λοιπὸν ἡ φῶδ' σου, ἥτις μὲ ἠπάτησεν! εἶπεν ἀναστενάζων ὁ Οὐρβανός, — κοὲ ἠκολούθησα ἀπροαζόμενός σου ἐπὶ τρεῖς σιγάμας, καὶ ἐν τούτοις τριακοσία ἔτη παρήλθον. Μοὶ ἐφαλλες τὴν φῶδ'ν τῆς αἰωνιότητος, τὴν ὁποῖαν δὲν ἤδυναμην νὰ μάθω. Τώρα ἐνοῶ αὐτήν, χῶμα δὲ ἂν, παρακαλῶ τὸν Θεόν, εἰς τὸ χῶμα νὰ ἐπιστρέψω.» Ταῦτα λέγων, ἔπεσε χαμαὶ καὶ ἐξέψυξεν, ἡ δὲ ψυχὴ του ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανόν.

Ὁ πρίγκιψ Ναπολέον.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν αὐριστῶ τὸν πρὸ μικροῦ ὄκο τῶν Ζουλοῦ φονευθέντα ἀτυχῆ πρίγκιπα Ναπολέοντα Δ', ἡ βραχεῖα ζωὴ τοῦ ὁποῖου εἶναι λίαν διδακτικῆ. Ἦτο ὁ μονογενὴς υἱὸς Ναπολέοντος τοῦ Γ', ἐγεννήθη δὲ εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ πατὴρ του ἦτο σχεδὸν παντοδύναμος ἐν Ἐυρώπῃ, τὸ μέλλον ἐπομένως ἐρατνετὸ ὁποσχόμενον μεγάλα καὶ πολλὰ εἰς αὐτόν.

Ὁ πρίγκιψ Ναπολέον.

Ἄλλὰ φεῦ! Ὅποια ἡ ἀστασία τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Ὁ ποτὲ διαδόχος μᾶς τῶν ἰσχυροτάτων μοναρχιῶν τοῦ κόσμου πίπτει ἀσήμως εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Ἀφρικῆς ὑπὸ τὸ δολοφόνον ἔλεον τῶν ἀγρίων Ζουλοῦ! Μετ' αὐτοῦ δὲ ἐξηφανίσθησαν πάντα τὰ σχέδια τοῦ πατρὸς καὶ κατεστράφησαν πᾶσαι αἱ ἐλπίδες τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

«Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὁ ἐλπίζων ἐπὶ Κύριον.»

ΠΟΪΚΙΑ.

Τὸ ψεῦδος.

Τὸ ψεῦδος ἔχει ἔκτασιν μεγάλην καὶ πολλήν. Πολιτεύεται εἰς τὴν ἀγορὰν, κατοικεῖ εἰς τὰ ἐργαστήρια, ἐμβαίνει εἰς τὰς οἰκίας, εἰσέρχεται εἰς τὰς αὐλὰς τῶν βασιλέων καὶ μεγιστάνων, παρίσταται εἰς τὰ δικαστήρια. Ὅπου καὶ ἂν σταθῆ, ἐκεῖ ἐβρίσκει ψεῦδος· προχωρεῖ ἀκόμη καὶ ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Βήματος· διότι καὶ αὐτοὶ οἱ ἱεραρμένοι ἐνίοτε ψεύδονται.

Τὸ ψεῦδος ἐξέρχεται ἐξ ἐνὸς στόματος καὶ κατανατῆ εἰς μύρια. Τὸ ψεῦδος λέγεται, γράφεται, τυποῦται εἰς τὰ βιβλία, ἀναγινώσκεται, διέρχεται ἐκ πόλεως εἰς πόλιν καὶ περιέρχεται πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. Ὅθεν τίς δόναται νὰ περιγράψῃ ἢ δεηθῆ ἢ πᾶσιν βλάβῃν προξενεῖ τὸ ψεῦδος;

Αὐτὸ καὶ τὸν λέγοντα βλάπτει καὶ εἰς τὸν ἀκούοντα προξενεῖ ζημίαν. Ὅστις λαλεῖ τὸ ψεῦδος, ἐκεῖνος γίνεται μισητὸς, ὑποκροῖται, ἀτιμῶσται. Ζητεῖ δάκτυον, ἀλλ' οὐδεὶς ἐμπιστεύεται αὐτόν· ὑπόσχεται, ἀλλ' οὐδένα πείθει γράφει ἡκολογίαν, ἀλλὰ πᾶς τις διατάζει. Καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐνίοτε λέγει

ὁ ψεύδης, ἀλλ' οὐδὲς ποτεδεῖ αὐτόν. Τὸ ψεύδος πολλὰς
ἐξαφανίζει ἠλοκλήρους πόλεις, καὶ ἀνω κάτω στρέφει κραταῖς
βασιλείας· ἐχθραίνει τοὺς φίλους, τερνάζει τὴν συγγένειαν, χω-
ρίζει τὰ συνοικέσια, τὸ ψεύδος σιζίζει καὶ ἐξαφανίζει καὶ αὐτὰ
τῆς ἐκκλησίας τὰ μέλη.

Θεοτόκης.

— Κυρία τις ἐρωτήθησα διατί τόσον ἔνωρίς εἰς τὴν ἐκκλη-
σίαν; Δέει, ἀπεκρίθη, μέρος τῆς θρησκείας μου εἶναι νὰ μὴ
ἔνοχλῶ τὴν θρησκείαν τῶν ἄλλων.

— Οὐδὲν μικρότερον τῆς φιληθονίας καὶ φιλοερθίας καὶ ἀ-
λαζονίας. Οὐδὲν καλλίτερον τῆς μεγαλοπροσόνης καὶ ἡμερό-
τητος, τῆς φιλανθρωπίας καὶ ἀγαθοποιίας.

Ἐπίκτητος.

— Ὁ Ἰωάννης Λάγκ, ἔξοχος Γερμανὸς νομοδιδάσκαλος,
ἦτο ἀνὴρ εὐφροσάτος. Εὐγενὴς δέ τις Ἰσπανὸς ἐπήγει ποτὲ
ἐνώπιόν του τὴν γλυκύτητα τῆς Ἰσπανικῆς γλώσσης, κατέ-
κρινε δὲ τὴν τραχύτητα τῆς Γερμανικῆς. «Νομίζω, — ἔλε-
γεν, ὡς εἶναι ἀκούω Γερμανικῶς, δεῖ βροντῆ καὶ πατεῶν, δεῖ
ὁ θεὸς, εἴταν ἐδέωξε τοὺς προπάτορας ἡμῶν ἀπὸ τοῦ Παρα-
δείσου, ἐλάλησε Γερμανιστὶ, διὰ νὰ τοὺς φοβίσῃ περισσότερο.»
«Τοῦτο ἡμπορεῖ νὰ ἦναι πιθανόν, — ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Λάγκ, —
ἀλλὰ μοι φαίνεται ἔλατος πιθανόν, δεῖ καὶ ὁ θεὸς διὰ νὰ ἀκα-
τήσῃ τὴν Ἐβαν μετεχμηρίσῃ τὴν Ἰσπανικὴν, ἀφοῦ κατὰ τὸ
λέγειν σου εἶναι τόσον γλυκεῖα ἴσ»

— Τὰ παρεπόμενα τοῦ πλοῦτου. Τῷ ὄντι πρέ-
πει νὰ ἦσθε πολὺ εὐτυχῆς, κύριε Ρόθσχιλδ.» — εἶπε ποτὲ
κύριός τις εἰς τὸν Νάθαν Ρόθσχιλδ, τὸν ἑκατομοριούχον ἐ-
κείνον Ἰσραηλίτην καὶ τραπεζίτην τῆς Ἀγγλίας. — «Εὐτυ-
χῆς! Ἐγὼ εἶμαι εὐτυχῆς ἴσ» — ἀπεκρίθη, — «Καὶ πῶς δύνα-
μαι νὰ ἦμαι εὐτυχῆς λαμβάνων ἐπιστολάς τοιαύτας, ὡς τὰς
ἐξῆς. — «Ἐάν δὲν μοι σταίλῃς 500 λίρας θὰ σὲ
φανερώσω.» — Ἰδοὺ τί φέρει ὁ πλοῦτος,

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἶμαι ἐνὸς καὶ ἔχω
Ἄδελφόν χερσαῖον ἄλλον,
Ὡς ἐμὲ καὶ αὐτόν μεγάλον,
Μὲ μικρὰν διαφορὰν.

Καὶ οἱ δύο ὡς στρατιῶται
Ἐμὲν ὄλωσ' ἄπλοισμένοι,
Ὅλωσ' τεθωρακισμένοι,
Πλὴν ἐγὼ χωρὶς οὐράν.

Ἡ οὐρὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου
Βέλος πεπερακτωμένον,
Φέρει πόνον ὠργισμένον,
Ὅσον φαντασθῆς σκληρόν.

Βίον δ' ἄγρομον μονήρη,
Κεκρομμένον ὑπὸ λίθων,
Ἄν δ' ἀκοῦσας καὶ τὸν μῦθον,
Ἄς μὴ σοὶ φανῇ μαρόν.

Ὅς εἰς οὐρανόθεν μᾶς πέμπει,
Καὶ ἐκεῖ μᾶς δίει ἔδρας,
Ὅπου νόκτας καὶ ἡμέρας
Καθεζόμεθα καλῶς.

Καὶ φαινόμεθα τὰς νύκτας,
Φεβόμεν δὲ τὰς ἡμέρας,
Εἰς τὰς οὐρανίας σφαίρας
Κεκρομμένοι ἐντελῶς.

Σ. . . .

ΓΕΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1. Τίς κτίεστρεψε τὸν οἶκον τοῦ Ἰεροβοάμ;
2. Τίς τὸν τοῦ Ἀγαθῆ;
3. Τίς τὸν τοῦ Ἰησοῦ;

Βιβλιογραφία.

Περίεργος μᾶς φαίνεται ὁ τρόπος τῶν συντακτῶν τῆς «Δια-
πλάσεως τῶν Παίδων», ἐκήρωξαν ἐπισήμως διὰ τοῦ πρώ-
του φίλου τῆς, δεῖ ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἀπηγορεύθη
ὑπὸ τῆς Συνόδου καὶ τοῦ ὑπουργείου τῆς Ἐκπαίδεως, ἀφοῦ
δὲ ἐπανηλεγμένως ἐζητήσῃ παρ' αὐτῶν νὰ τὸ ἀποδείξῃ διὰ
πραγμάτων καὶ δὲν ἠβούλησαν διότι δὲν ἦτο ἀληθές, ἀλλὰ
νὰ συνασθασθῶσι τὸ λάθος τῶν καὶ πάλιν διὰ τῆς «Διαπλά-
σεως» νὰ ὁμολογήσωσι τὴν ἀπάτην τῶν καὶ νὰ ἐπανορθώσωσι
τὴν ἀδικίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμον εἰς τὴν ἰαν ἀναγκαίαν καὶ
ἀφέλιμον «Ἐφημερίδα τῶν Παίδων», διὰ μὲν τοῦ «Ἐπι-
γράφου» κατέφυγον εἰς συκοφαντίας καὶ ἕβρεις, διὰ δὲ τῆς
«Διαπλάσεως» μᾶς κατηγοροῦν ὡς μὴ ἔχοντες θάρρος νὰ ἀ-
ποκριθώμεν !!

Ἄλλ' εἰς τί ν' ἀποκριθώμεν; Εἰς ἕβρεις; Ἄλλὰ τοιοῦτόν τι
οὔτε ἐπράξαμεν, οὔτε θὰ πράξωμεν ποτε, ἀφίνοντες αὐτὰς
εἰς τοὺς κερτοὺς τῶν. Τὸ ζήτημα εἶναι ἀπλοῦν καὶ μόνον
ἡ εἰλικρινὴς ὁμολογία τοῦ λάθους ἐκ μέρους
τῶν συντακτῶν τῆς «Διαπλάσεως» δύναται νὰ τὸ λύσῃ. Ἡ
«Ἐφημερίς τῶν Παίδων» λυπάται διότι ἡ συναδελφός τῆς
δὲν θέλει νὰ τῇ ἀποδώτῃ δικαιοσύνην.

Ἐἰδοποιήσεις.

Οἱ μικροὶ συνδρομηταὶ τῆς «Ἐφημ. τῶν Παίδων» εἰδο-
ποιοῦνται, δεῖ μία στήλη τοῦ «Ἀστέρου» τῆς «Ἀνατολῆς»
ἐκ τῆς ἰστορίας τῆς «Ἐφημ. τῶν Παίδων» πολλὰς ἐρανίζεσθαι
διαφορὰ τεμάχια, — τὸ Παιδικὸν μαρτύριον, φησὶν διὰ
δημοσιεύσεως, ὁποίας παιδίνα ἢ κοράσια νεώτερα τῶν 16 ἐτῶν
ἤθελον στείλει εἰς τὴν Διεύθυνσιν αὐτοῦ. Ὡς ἀπαραίτητοι ἔροι
πρὸς δημοσίευσιν τοιοῦτων ἀρθροιδίων εἶναι οἱ ἐξῆς:

- 1. Νὰ ἦναι σύντομα, τὸ πολὺ ἕως 20 σειρὰς τῆς «Ἐφημ. τῶν Παίδων.»
2. Νὰ ἦναι καθαρογραμμένα.
3. Νὰ ἦναι ἔργον αὐτῶν, τῶν ὁποίων φέρουσι τὰ ὀνόματα.
4. Νὰ μὴ περιέχωσιν ἀπρεπῆ πράγματα.
5. Ὅτι θέλει καθὼς παιδίον καὶ κοράσιον δύναται νὰ γράψῃ ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρου ὄρους, καὶ ἐπειδὴ ὁ «Ἀστὴρ» δημοσιεύεται κατὰ πᾶσαν ἑβδομάδα, τοῦλάχιστον 10 παιδίων τὰ ἀρθρα θὰ δημοσιεύονται δι' αὐτοῦ κατὰ μῆνα. Ἐμπρὸς λοιπὸν, μικροὶ μοι φίλοι καὶ φίλαι: Ἄς ἴδωμεν τὰ προϊόντα τῶν εὐφωίων κεφαλῶν σας!

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους πέντε ἐκ τῶν γραφάντων τὰ καλ-
λύτερα ἀρθρα θὰ λαμβάνωσιν ἕν δῶρον καταλλήλον τῆς ἐν-
φύσεως τῶν.